(המשך מעמוד 16)

מי שמתנגד לעצם כפיית הנשואין ה־דתיים על בלתי־דתיים, יכול להתנגד לכך. אך ל״ע היתה בלי ספק קופצת על מוצא זה, ודוחה את כל העניין עד אחרי הבחי־רות לרבנות בעוד כמה שבועות — לולא התעוררה הסערה הציבורית, ואמינות ה־„מצפון״ שלה הועמדה בספק.

ל״ע מופיעה בפני הבוחרים כמיפלגה קטנה, אך הגונה ומצפונית. היא לא יכ־לה להרשות לעצמה להוכיח לציבור, שנה לפני הבחירות, שדווקא מבחינה זו היא נופלת אפילו מן המפד״ל, הסוחרת בדרך־כלל בעקרונותיה.

העבודה השחורה. בסתר ליבם קיוו הכל כי המוצא יימצא על־ידי נשיאות הכנסת, שתקבל על עצמה את העבודה השחורה.

ה„נשיאות״ אינה קיימת להלכה. בתק־נון הכנסת קרוי מוסד זה „יושב־ראש הכנסת והסגנים״. אולם הודבק לו הכי־נוי „הנשיאות״.

במוסד זה יש למערך רוב — בניגוד לרוב שאר ועדות־הכנסת. איך הושג רוב זה?

זוהי תחבולה מפא״יית אופיינית. פשוט קבעו כי בנשיאות לא יהיה ייצוג לשום סיעה המונה פחות מעשרה חברים. בצורה זו צומצמה הכנסת באופן מלאכותי ל־98 ח״כים, ונשלל הייצוג משאר 22 עמי־תיהם. מבין 98, יש כמובן רוב מוחלט ל־60 אנשי המערך וגרוריו הערביים.

על החלטות הנשיאות אפשר לערער בפני ועדת־הכנסת, בה יש רוב למערך יחד עם הדתיים.

לכן יכלה גולדה להכתיב לנשיאות את הוראותיה, מתוך ביטחון שרצונה יתמלא.

החלטה על דחייה יכלה לספק את ה־אינטרסים של כל הצדדים. המערך היה נשאר שלם. מפ״ם היתה נפטרת מן ה־צרה. ול״ע יכלה ליהנות משני העולמות

— להישאר בממשלה, ולצעוק עד לב השמיים שנעשה לה עוול, שהיא ממשיכה ללחום בעוז ובגבורה. מה גם שהעניין היה נשאר חי, וגדעון האוזנר וחבריו יכ־לו לקבל אינסוף של פירסומת בעיתונות ובטלוויזיה.

השאלה היתה רק: האם גולדה רוצה בכך?

את התשובה על כך ידע בביטחון רק אדם אחד — גולדה עצמה. ואפילו זה לא היה בטוח.

ירושלים

חלם בעיר הקודש

קרוב לחצי מיליון לירות הולוו בהמ־לצת עיריית ירושלים למאיר ווילף, תעשיין מכפר־סבא, שהקים בירושלים את מיצפה אבו־טור, כאתר תיירות.

כשהוא נושא מלבד הלוואות גם את בירכת העירייה ומשרד התיירות, הקים ווילף מיבנה בנקודה אסטרטגית, המש־קיף אל הר ציון, כפר השילוח, ובראות טובה ניתן לראות ממנו גם את ים־המלח. ארבע קומות לבניין: מסעדה וקפטריה ב־קומה העליונה, חנות מזכרות מתחתיה, גלריה לאמנות בקומה השנייה, ומועדון־לילה לתיירים בראשונה.

ואז, כשהושלם המיבנה והפך מוקד שכל סיור תיירות בירושלים חולף דרכו, נמצא מישהו בעיריית ירושלים שטרח וחשב: מרכז תיירות — זה כן! תיירים — זה לא! כך הוחלט להציב שלט בכניסה לרחוב המוביל למיצפה אבו־טור, האוסר את ה־כניסה לאוטובוסים למקום. אם רוצים תיירים להגיע למיצפה, בבקשה, שילכו ב־רגל. חוץ מזה, שידעו כולם בשביל מה קיימת עירייה.

המפקח בא. מלבד העירייה פועל ב־ירושלים גם משרד התיירות. מה שלא מצליחה העירייה לקלקל, ממהר להשלים משרד התיירות.

כך למשל, הקימו במיצפה אבו־טור מו־עדון־לילה לתיירים. הצייר שלמה צפריר בנה תפאורה מזרחית מרהיבה. האמרגן מרקו תורג׳מן גוייס מתל־אביב כדי לנהל את המקום. שורה שלמה של אמנים ובד־רנים מהשורה הראשונה הופיעו במקום בתוכניות אמנותיות.

לחיי הלילה הרדומים של ירושלים היתה הקמת המועדון תרומה נכבדה. אבל לבע־לי שני מועדוני־לילה סמוכים, מועדון החאן ומועדון הר־ציון, היה הדבר כצנינים בעיניים. הזהירו את מדריכי התיירות, כי מי שיביא תיירים למועדון החדש, לא יקבל דריסת רגל במועדונים שלהם.

יום אחד מצא מרקו תורג׳מן את כל גלגלי מכוניתו חתוכים. כעבור זמן פקד גורל דומה גם את צמיגי מכוניתו של עובד אחר במועדון. חרושת שמועות ואיומים הילכה סביב המועדון ועובדיו.

רקדנים במועדון אבו־טור
טירור בחיי הלילה

המישטרה לא הצליחה לגלות את האש־מים. אבל היא נכנסה לפעולה. היא הזי־מינה השבוע את בעלי המועדון, האשימה אותם בעריכת משחקי מזל ללא רשיון. הסיבה: במסגרת מיפעל עידוד מכירות, הבטיחו בעלי המקום להגריל שני כר־טיסי טיסה לחו״ל בין מדריכי התיירות שירבו להביא תיירים למקום. מגישי ה־תלונה: בעלי מועדון החאן המתחרה.

כאן גילה גם משרד התיירות יוזמה: ועדה מיוחדת מונתה לחקור ולהחליט אם אומנם הולם המיבצע את כללי האתיקה של משרד התיירות. המפקח האזורי של משרד התיירות בירושלים, צבי נבו, הגיש בעצמו את התלונה נגד המועדון. רגזו בעלי המועדון וכתבו לתגוך גיבתון, מנכ״ל משרד התיירות: „איך אפשר להגיש תלו־נה נגד מועדון לתיירים על סמך שמועה בלבד, בלי לבקר במקום ובלי לדבר עם הבעלים והמנהל.״

על־כך השיב להם עוזרו של המנכ״ל: „המפקח האזורי רשאי להגיש תלונות גם בלי לבקר במועדון.״

אחרי הכשלון הבטחוני בנמל התעופה בלוד

נחלה ישראל מפלה גם בחזית ההסברה של הטבח

החמצה גדולה

כ״ל כני האדם הם אותו דבר — להוציא את היפאנים. למסקנה זו מגיע בהכרח כל מי שמבקר ביפאן ומתוודע מקרוב אל בני העם היפאני.

אי אפשר שלא לחזור ולחשוב על קבי־עה זו באולם המישפטים של בית־הדין הצבאי בצריפין, שם מתנהל השבוע מיש־פטו של קוזו אוקאמוטו, הצעיר היפאני בן ה־24, הנאשם בביצוע הטבח ההמוני בנמל התעופה בלוד ב־30 במאי, יחד עם עוד שניים מחבריו היפאנים שנהרגו.

כל נסיון לעקוב אחר העוויות פניו, אחרי תגובותיו, אחרי ההבעות בעיניו ול־העריכן לפי קני־מידה אנושיים רגילים, נדון מראש לכישלון. כל נסיון להעריך את המתרחש בליבו של היפאני נמוך ה־קומה ובעל הגבות העבות, יישאר תמיד בגדר ניחוש בלבד.

השוני המוחלט בדרך החשיבה משתקף יפה בשפה היפאנית. אין לשון רבים ב־שפה זו. קוזו אוקאמוטו לא יכול לומר לעולם „אנחנו ביצענו את הרצח.״ הוא יוכל לומר רק „אני יריתי, והוא ירה וה־הוא ירה.״ מזה משתמעת כביכול מידת ההתחייבות האישית שבביצוע כל מעשה. אבל ביפאנית אפשר להשמיט בכלל את כינויי הגוף. במקום לומר „אני ביצעתי טבח,״ ניתן לומר ביפאנית באותה מידה של דיוק „טבח בוצע,״ ומכאן משתמע העדר כל אחריות של הפרט.

אפשר היה לראות חיוכים בזוויות פיו־תיהם של מאות עיתונאים כאשר נמסר בבית־המישפט כי ניתן היה להוציא מפיו של אוקאמוטו תיאור מלא של הטבח ב־לוד רק אחרי שהובטח לו כי יינתן לו להתאבד. אבל לגבי היפאני לא היה כאן כל ענין לצחוק. מאחר שהמוות לגביו הוא צורה אחרת של החיים בלבד, מהות ה־מוות מצטיירת בעיניו בצורה שונה לח־לוטין מזו שבעיני בן תרבות המערב.

קוזו אוקאמוטו, תעלומה יפאנית טי־פוסית שרק ששות היא להסביר את מניעיה בטירוף הדעת — נסיון שהעלה חיוך לא רק על שפתיו של אוקאמוטו

מודה מאוד כשהוא מתבונן בכחב האישום שבידי מתורגמנו היפאני, ממהר קוזו או־קאמוטו להודות בכל פרטי האישום, בני־גוד לעצת סניגוריו, שביקשוהו לכפור.

גיבור היום בתא הנאשמים בצריף בית הדין הצבאי במחנה צריפין, כבול באזיקים בידיו לשוטר צבאי, מביט קוזו אוקאמוטו באדישות בסוללת הצלמים העטה עליו לצלמו מיד כשהוכנס אל אולם בית־הדין שהיה מלא בצופים.